

Sygn. akt II C 400/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Wolski

Protokolant: Justyna Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015 roku w Warszawie

na rozprawie sprawy

z powództwa

M. B.

przeciwko

Wspólnocie Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w W.

o ustalenie nieistnienia uchwały, uchylenie uchwały

1. oddała powództwo o ustalenie nieistnienia uchwały nr (...);
2. oddała powództwo o uchylenie uchwały nr (...);
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1717 zł (tysiąc siedemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 400/14

UZASADNIENIE

M. B. wniósł w pozwie o ustalenie nieistnienia uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W. z dnia 28 marca 2012 r. sprawie powierzenia zarządu nieruchomością wspólną Spółdzielni Mieszkaniowej (...).

Pozwana Wspólnota Mieszkaniowa wniosła w odpowiedzi na pozew o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 6 grudnia 2012 r. (sygn. akt II C 512/12) uwzględnił powództwo i zasądził na rzecz powoda od pozwanej koszty procesu.

Postanowieniem z dnia 11 września 2014 r. Sąd Okręgowy zawiesił postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 2 k.p.c.

W piśmie procesowym złożonym 11 września 2014 r. powód podtrzymał żądanie ustalenia nieistnienia uchwały nr (...) oraz dodatkowo wystąpił z żądaniem ewentualnym wnosząc o uchylenie powyższej uchwały jako niezgodnej z prawem, to jest art. 18 ust. 1 w związku z ust. ust. 2a i 3 ustawy o własności lokali.

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2015. Sąd Okręgowy podjął postępowanie.

Na rozprawie w dniu 10 września 2015 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

W piśmie procesowym z 19 października 2015 r. powód podtrzymał dotychczasowe żądanie i wskazał, że nie brali udziału w głosowaniu właściciele reprezentujący 49,3417% udziałów. Za uchwałą oddano 38,8801%, gdyż lokale nr (...) i (...) stanowią przedmiot wspólności ustawowej małżeńskiej, a za uchwałą oddany został głos wyłącznie przez jednego z małżonków (współwłaściciela).

Sąd ustalił, co następuje:

W budynku przy ul. (...) w W. mieści się siedemnaście lokali mieszkalnych oraz lokal garażowy. 28 marca 2012 r. odbyło się zebranie członków Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...)

w W.. Na zebraniu poddano pod głosowanie uchwałę nr (...). w sprawie powierzenia zarządu nieruchomością wspólną Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w W.. W głosowaniu wzięło udział dziesięciu właścicieli lokali (współwłaściciele lokali). Za przyjęciem uchwały oddali głos właściciele reprezentujący 50,6582% udziałów przy uwzględnieniu głosów związanych z lokalami nr (...), które pozostają przedmiotem wspólności ustawowej małżeńskiej.

okoliczności bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Rozstrzygnięcie sprawy, po jej przekazaniu do ponownego rozpoznania i przedstawieniu przez strony aktualnego stanowiska, uzależnione było w istocie wyłącznie od oceny czy oddanie głosu przez jednego ze współwłaścicieli lokali nr (...)

i (...), było skuteczne. Strony procesu prezentowały w tym zakresie odmienne stanowiska. Powód uznawał, że dla skuteczności głosu wymagane było oddanie głosów przez obydwu współwłaścicieli czy to w sposób bezpośredni, czy to z wykorzystaniem instytucji pełnomocnictwa. Pozwana wskazywała na możliwość wzięcia w głosowaniu przez jednego z małżonków, gdyż uznawała, że czynność ta mieści się w zakresie uprawnień wynikających z art. 36 § 2 k.r.o.

Odnosząc się do powyższych stanowisk Sąd wskazuje, że ocena skuteczności głosów oddanych przez jednego z małżonków, skoro niesporne było, że głosy oddane w związku z lokalami nr (...) oddane zostały właśnie w ten sposób, powinna

być dokonana przy wykorzystaniu normy wynikającej z art. 37 § 1 k.r.o. Przepis

ten zawiera zamknięty katalog czynności, przy których potrzebna jest zgoda drugiego małżonka. Analiza wymienionych w tym przepisie czynności nie pozwala na przyporządkowanie głosowania nad przedmiotową uchwałą do którejkolwiek

z czynności wymagających – na gruncie obowiązującego prawa - zgody drugiego małżonka. Stąd skuteczność głosów oddanych za uchwałą przyporządkowanych lokalom nr (...), co ostatecznie prowadzi do ustalenia, że za uchwałą głosowała większość wymagana art. 23 ust. 2 ustawy o własności lokali.

W tej sytuacji powództwo o ustaleniu nieistnienia uchwały nr (...) podlegało oddaleniu.

W związku z rozszerzeniem przez powoda powództwa o żądanie ewentualne zmierzające do uchylenia uchwały Sąd na wstępie zauważa, że powództwo w tym zakresie zostało wytoczone 11 września 2014 r. Oznacza to, że dla oceny dotrzymania terminu zawitego wynikającego z art. 25 ust. 1a ustawy o własności lokali istotna jest data wniesienia pisma zawierającego dodatkowe żądanie ewentualne, a nie data wniesienia pozwu, w którym ujęte był wyłącznie żądanie co do ustalenia nieistnienia uchwały. Jeżeli zatem zaskarżona przez powoda uchwała została podjęta na zebraniu w dniu 28 marca 2012 r., a powód wytoczył powództwo o uchylenie tej uchwały

w dniu 11 września 2015 r., to niewątpliwie czynność ta nastąpiła po upływie

6 tygodni od dnia podjęcia uchwały, co oznacza wygaśnięcie prawa do ewentualnego skutecznego zaskarżenia uchwały.

Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Koszty procesu należne pozwanej, które spełniają warunek niezbędności

i celowości, to koszty zastępstwa procesowego z tytułu udziału pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji (1000 zł) i Sądem Apelacyjnym (500 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Określając wysokość kosztów z tytułu zastępstwa procesowego Sąd przyjął wynagrodzenie odpowiednie do zakresu czynności podjętych przez radcę prawnego reprezentującego pozwaną w niniejszym postępowaniu. Sąd pominął przy rozstrzygnięciu sprawy w zakresie kosztów procesu przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, gdyż rozporządzenie to zostało wydane na podstawie upoważnienia ustawowego, które nie spełnia warunków wynikających z art. 92 ust. 1 Konstytucji w zakresie ustalenia szczegółowych wytycznych dotyczących treści aktu wykonawczego. Formułując wytyczne ujęte

w art. 22⁵ ust. 2 ustawy o radcach prawnych wykorzystano pojęcie, którym nie można w żadnym wypadku przypisać cechy szczególowości. Oznacza to, że Minister Sprawiedliwości przy wydaniu rozporządzenia skorzystał z całkowitej legislacyjnej swobody, co nie znajduje oparcia w obowiązującej Konstytucji. Potwierdzenie tego stanowiska wynika w pośredni sposób z faktu wydania przez Ministra Sprawiedliwości rozporządzenia z dnia 3 lutego 2012 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. W następstwie wejścia w życie tej zmiany stawka minimalna w sprawach o odszkodowanie lub o zadośćuczynienie związane z warunkami wykonywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania została określona na kwotę 120 zł. Oznacza to w praktyce kilkudziesięciokrotne zmniejszenie wysokości stawki minimalnej bez zaistnienia zmiany obowiązujących wytycznych. Przykład ten potwierdza ogólnikowość obowiązujących wytycznych, to jest brak szczegółowych warunków dotyczących treści rozporządzenia wymaganych na gruncie przywołanego art. 92 ust. 1 Konstytucji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2000 r., III CKN 1089/00, OSNC 2001/3/37; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 maja 2002 r., P 1/01, OTK-A 2002/3/36). Podsumowując Sąd stwierdza, że przepisy omawianego aktu wykonawczego nie mogą stanowić w żadnym wypadku podstawy prawnej rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na niezgodność tych przepisów z Konstytucją. Sąd konieczność pominięcia przy rozpoznaniu wniosku pozwanej przepisów zawartych w tym rozporządzeniu i potrzeba uwzględnienia normy ogólnej wynikającej z ustawy Kodeks postępowania cywilnego, która wskazuje na obowiązek zwrócenia przez stronę przegrywającą sprawę przeciwnikowi procesowemu kosztów niezbędnych i celowych. Warunek ten spełniają koszty wymienione w pkt 3. wyroku.

1. (...)

2. (...)